

หลังพ่อในกุฎี

วัดกุญจนารี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำนำ

เรื่องราวนี้ถูกเล่าสืบต่อกันมาจากการพูดชุมชน เป็นหลักฐานแห่งความศรัทธาต่อหลวงพ่อในภูมิของชาวบุรี เป็นเรื่องราบที่กล่าวถึงความศักดิ์สิทธิ์และอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อ ท่านผู้ได้ที่มีความเดือดร้อนไม่ว่าจะเป็นด้านใดก็ตาม จะมานบานศาลกล่าวขอให้ทานช่วยเหลือ เมื่อความเดือดร้อนเนื้อร้อนใจนั้นคลายลง หรือประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ขอ ไส้สมดังใจหมายแล้ว บ้างก็มานาบวช บ้างก็นำหนังตลงมาแสดง บ้างก็นำภาพยันตร์มาชาย บ้างก็นำลิเกหรือละครมาแสดงถวาย แล้วแต่คำที่ท่านผู้นั้นได้บันบานเอาไว้

ด้วยแรงศรัทธาในองค์หลวงพ่อในภูมิอย่างแรงกล้า ทางคณะผู้จัดทำจึงได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อเผยแพร่ถึงเรื่องราวซึ่งประวัติของหลวงพ่อในภูมิ อตีตเจ้าอาวาสวัดกุยบุรี และปัจจุบันวิริย์ต่างๆ ที่ชาวอำเภอ กุยบุรี และชาวอำเภอไกล์เดียงได้สัมผัส และบอกเล่าต่อๆ กันมาตั้งแต่ครั้งนี้ ย่า ตา ยาย ยังมีชีวิตอยู่ แล้วถ่ายทอดประสบการณ์นั้นให้ลูกหลานได้จดจำไว้

พระพห้าร์นาญ เงนนุ ทู
รองเจ้าคนจังหวัดปะจานศิริรัตน์
เจ้าอาวาสวัดกุยบุรี

หลวงพ่อในกุฎี

หลวงพ่อในกุฎีวัดกุญชร เป็นเกจิอาจารย์ผู้วิเศษองค์หนึ่งของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หรือเป็นอาจารย์ผู้วิเศษทางภาคใต้ก็ว่าได้ ตาม

ตำนานและคำบอกเล่ากันต่อๆ มาว่า เดิมท่านชื่อมาก หรือบุญมาก เป็นชาวบังษีได้ แต่ไม่ทราบหรือปรากฏแน่นอนว่าท่านมีถิ่นฐานอยู่ที่ไหน ได้มีเรื่องเล่ากันมาเป็น ๒ นัยด้วยกันคือ นัยหนึ่งว่าเป็นคนดำเนินทาง อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร อีกนัยหนึ่งว่า เป็นชาวหลังสวนนั้นเอง ทั้ง ๒ นัยที่ว่ามานี้ ก็หาได้มีหลักฐานปรากฏชัดเจนแน่นไม่ แต่ที่แน่นอนที่สุดนั้นก็คือ ท่านเป็นชาวบังษีได้แน่นอน หลวงพ่อในกุฎี มีพื้นของรวมท้องเดียวกันมาทั้งหมด ๔ คนด้วยกัน มีพี่ชาย ๒ และมีน้องสาว ๑ คน ส่วนตัวท่านเป็นลูกคนที่ ๓ ของบิดามารดาท่านเกิดในราปีมะเส็ง พ.ศ. ๒๓๐๔ สมัยแผ่นดินพระเจ้าเอกทศกุลครือยุธยาตอนปลาย พี่ชายของท่านคนนี้ชื่ออินทร์ คนรองชื่อม่วง สาวนองสาวคนสุดท้องนั้นว่ากันว่าชื่อพริมเพรา ตระกูลของหลวงพ่อเป็นตระกูลที่มีครรภชาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาเป็นอันมาก

อุปสมบท

ผู้ชายในตระกูล เมื่อมีอายุครบ ๒๐ ปีแล้ว จะต้องบวชกันทุกคน พี่ชายคนโตที่ชื่ออินทร์ เมื่อได้มีอายุครบกึ่งบวช คนรองที่ชื่อม่วง ครรภ์เมื่ออายุครบกึ่งบวช หลวงพ่อในกุฎีเองก็บวชเข่นเดียวกัน สันนิษฐานว่า

หลวงพ่อในกู่ภู บวชในราปี พ.ศ.๒๓๒๔ หรือ พ.ศ.๒๓๒๕ ใน ๒ ปีนี้
ปีชุด หรือปีขາล นั้นเอง

ตระกูลของหลวงพ่อในกู่ภูทั้ง ๓ พี่น้อง
เมื่อบวชแล้วก็ได้ศึกษาเล่าเรียนกันมา ตามยุค
ตามสมัย ที่มีการศึกษาอยู่ในสมัยนั้น พอมี
ความรู้พราหมณ์วินัยพอที่จะรักษาตัวไว้แล้ว
ก็พยายามศึกษาเล่าเรียนในทางเวชกรรมและในทางไสยาสศตร์ และ
วิปัสสนากรรมมภูฐานอีกทางหนึ่งด้วย จนสามารถชำนาญแตกฉาน
กันทุกองค์ทั้ง ๓ พี่น้อง แต่ละองค์ล้วนพอที่จะเป็นเกจิอาจารย์ของลั่ง
ได้กันทุกองค์ เมื่อได้อยู่จำพรรษาที่วัดเดิมกันมาตามสมควรแล้ว จึงได้
ซักซานกันเดินธุดงค์ขึ้นมาทางหนีอ พักแรมกันเรื่อยมาตามสถานที่
ต่างๆ ที่นั่นบ้างที่นั่นบ้าง แห่งละพราหมณ์นั่นบ้าง จนได้เดินทางมาถึง
เมืองกำเนิดพคุณหรือบางสะพานในปัจจุบัน ปีชัยองค์ใหญ่ คือ
หลวงพ่ออินทร์ ท่านได้เห็นพื้นที่และทำเลที่นั่นอุดมสมบูรณ์ดีพอที่จะ
พักพิงอยู่อาศัยในที่นั้นได้ ท่านจึงขอพักอยู่จำพรรษา ณ ที่นั้น ต่อมา
ท่านได้เป็นที่เลื่อมใสของชาวเมืองกำเนิดพคุณ จนท่านได้ถึงการ
มรณภาพอยู่ ณ วัดนั้นเอง ชาวเมืองกำเนิดพคุณจึงได้ช่วยกันสร้าง
รูปเหมือนของท่านไว้สักการบูชาและปิดทอง ปัจจุบันนี้รูปของท่านได้
ประดิษฐานอยู่ที่วัดเขาใบสด อำเภอบางสะพาน

เมื่อเหลืออีกสองพี่น้อง คือหลวงพอมวงกับหลวงพอมาก หรือ
หลวงพ่อในกู่ภู ทั้งสองก็ได้ธุดงค์กัน ขึ้นมาตามลำดับ จนได้มาถึงถ้ำ
แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ระหว่างบ้านกุดกับทับสะแก หลวงพอมวงท่านเห็นถ้ำ

แม่ทุกและภราดาเริ่บประนีกิจการทางชุมชนที่อยู่

เข้าก็พอใจในถ้ำนั้น ท่านเห็นเป็นถ้ำที่สวยงามดี จึงได้บอกกับหลวงพ่อในกุฎี ซึ่งเป็นนองชาวยา ขอพักอยู่จำพรรษา ณ ที่ถ้ำนั้น ถ้านั้นก็คือถ้ำคีริวงศ์

ในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ใกล้กับป้ายสถานีโภคตานหอม หลวงพอมงคลอยู่ที่นั้น ได้เป็นที่เคารพนับถือของ ประชาชนในแถบนั้น ครั้นเมื่อได้ล่วงลับดับจิตไป แล้ว ประชาชนทั้งหลายจึงได้พร้อมใจกันบันรูป เนื่องจากท่าน ไว้ลักษณะบูชา และก็ได้ประดิษฐาน อยู่ที่ถ้ำคีริวงศ์นั้นเอง ปัจจุบันถ้านั้นได้เป็นวัดในพระพุทธศาสนาแล้ว ซึ่งวัดถ้ำคีริวงศ์ หลวงพอบุญมากหรือหลวงพ่อในกุฎี ท่านเหลือเพียง องค์เดียวก็ได้ถูกดึงเครื่อยขึ้นมา พักผ่อนรองแรมจำพรรษาต่อด้วย

จนกระทั่งได้เดินทางขึ้นมาถึงเมืองกุญบuri สมัยนั้นกุญบuriยังเป็น เมืองอยู่ สันนิฐานว่าอยู่ในราช พ. ศ. ๒๓๔๐ กุญบuriยังมีเจ้าเมืองปกครอง ในขณะนั้นวัดกุญบuriกำลังว่างเจ้าอาวาสปักครองวัด เจ้าเมืองกุญบuri และประชาชนชาวเมืองกุญบuriจึงได้อ้อนวอนและอภารณาให้หลวงพ่อ ได้รับเป็นเจ้าอาวาสปัก ครองวัดกุญบuri

รับเป็นเจ้าอาวาส

หลวงพ่อในกุฎีได้พิจารณาเห็นว่า วัดกุญบuri นี้เป็นวัดเก่าวัดแก่ เป็นวัดที่คุบ้านเมืองมาก่อน พร้อมทั้งได้เห็นทำเลที่ตั้งวัดอยู่ในที่เหมาะสม และถูกกลั่นจนการสร้างวัดมีแม่น้ำกุญบuriไหลผ่านทางด้านหลังวัด และตั้งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้าน ที่พระภิกษุจะต้องออกไปบินบทบาทใน เวลาเช้า นับว่าเป็นสับปายะของผู้อยู่อาศัยถึงจะไม่ไกลจากหมู่บ้านแต่

ก็ปราศจากเสียงอ้ออิงเข้ามารบกวน สมเป็นที่หลีกอยู่ของสมณะผู้ใคร
หากความสงบ หลวงพ่อในกุฎิเป็นผู้ที่ໄ่ใจ ในด้านหากความสงบทางจิต
อยู่แล้ว จึงได้รับอrationจากเจ้าเมือง และชาวกุญบุรีปกรอง
วัดกุญบุรีตลอดมา

หลวงพ่อในกุฎิเป็นผู้ที่มีเมตตาจิต ได้ช่วยเหลืออนุเคราะห์ และ
สงเคราะห์ให้กับคนทุกเพศทุกวัยทุกชั้นทุกหมู่เหล่า ตลอดถึงลูกเล็ก
เด็กแดง ได้รับความป่วยไข้ก็ช่วยพนปดและตามหยกต้มยาให้ ท่านช่วย
สงเคราะห์ให้ด้วยจิตเมตตา อยู่ตลอดเวลา นับได้ว่าท่านได้เป็นที่พึ่งของ
ปวงชนหั้งหลาจิริจิ เมื่อเป็นดังนี้ ชาวกุญบุรีจึงได้มีหลวงพ่อในกุฎิเป็น^๑
สรณะ เพิ่มขึ้นอีกองค์หนึ่ง นอกจากไตรสรณะคนนี้

ในสมัยหนึ่ง คนเม่าคนแก่เล็กันมาร้า ครั้งหนึ่งที่เมืองกุญบุรีนี้
ได้มีโรคระบาดเกิดขึ้นอย่างร้ายแรง ผู้คนล้มตายกันเป็นจำนวนมาก
ในสมัยก่อนเรียกันว่าโรคหा�ลง ปัจจุบันก็คือหิวạตกโรคนั้นเอง ล้มตาย
กันจนใบไม้เหลือง คำว่าใบไม้เหลืองนั้นก็คือ คนโบราณเมื่อมีคนตาย
แล้วจะต้องนำไปฝังไว้ในป่าซ่า แล้วตัดต้นไม้หรือกิ่งไม้ปักไว้ที่หลุมฝังศพ
เพื่อเป็นเครื่องหมายพอจាได้ ประชาชนตายเข้าตายเย็นกันทุกวัน หลวง
พ่อท่านก็ได้พยายามช่วยอนุเคราะห์ด้วยการเผยแพร่เมตตาจิต และเจริญพระ
พหุธรรมดขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อขับไล่เสนียดจัญไร พร้อม
ทั้งได้ใช้เวทมนต์คากาอามทางไสยศาสตร์ ช่วยปัดเป่าให้ชาวกุญบุรี
ได้พอนคลายและผ่านพ้นจากทุกข์ภัย และมรณภัยไปได้เป็นอย่างมาก

หลวงพ่อในกุฎิท่านเป็นผู้คงครั้ดในด้านวิปัสสนา กัมมังสฐาน
และขันนิขันนาญคุลของเคลื่อนทางด้านไสยศาสตร์ พร้อมทั้งเป็นผู้มีเมตตา

ถูกปิดทองหึ้งเป็น

จิตอย่างสูง ทั้งเป็นผู้มีวิชาศักดิ์สิทธิ์
อีกด้วย คือเมื่อพูดคำใดแล้วจะต้อง

เป็นอย่างนั้น เมื่อเป็นดังนี้ชาวเมืองกุญธุรี เมืองคลองวาฬ เมืองปราณ
ตลอดถึงเมืองไกล์เคียงจึงได้ครัวทรายเลื่อมใสในบุญบารมีเป็นอันมาก
เมื่อได้ได้รับความทุกข์จะต้องหาโอกาสบนบานศาลกล่าว ขอให้
ช่วยบัดเป่าให้พ่อนคลายหายจากทุกนั้นๆ ครั้นเมื่อได้รับความสำเร็จ
แล้ว หรือสมความปรารถนาจากที่ตนได้บอกกล่าวต่อหนลงพ่อไว้แล้ว
ก็จะต้องมานมัสการ และปิดทองที่ตัวท่านเป็นจำนวนมาก จนไม่สามารถ
ที่จะปฏิเสธในการที่ได้บันบาน ของผู้ที่ครัวทรายเลื่อมใสได้ จึงจำต้องยอม
ให้เข้าเหล่านั้นปิดทอง ตามที่เข้าได้บันบานเอาไว้ เลากันว่าลงพ่อ
ท่านต้องถูกปิดทองหึ้งเป็น คือปิดตั้งแต่หัวเข่าของท่านลงไปจนถึงปลาย
เท้าหั้งสองข้าง ในเรื่องไสยศาสตร์เวทมนตร์คากานั้นบัวลงพ่อ
เป็นผู้มีความชั้น และศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษองค์หนึ่ง ดังมีเรื่องเล่าว่า

งเหรี่ยงลงดี

ครั้นหนึ่ง เมื่อลงพอยังมีชีวิตอยู่ ได้มี
พวากะเหรี่ยงเดินทางมาขอพักอาศัยค้างคืนที่วัดคืนหนึ่ง ด้วยความที่
หลวงพ่อเป็นผู้ที่มีเมตตาจิตตอคนทุกชั้นทุกภาษา ท่านก้อนธูปายต์ให้
พวากะเหรี่ยงเหล่านั้นพักพิงอาศัยภายในวัดได้ พวากะเหรี่ยงในสมัย
นั้นนับว่าเป็นผู้ที่มีเวทมนตร์คากาชั้นลังเป็นอย่างยิ่ง ครั้นเมื่อได้เข้ามา
พักพิงอาศัยก็ได้ผูกช้างมาให้พักผ่อนภายในวัดแล้วพวากะตั้งก์ต้องหุงนา
อาหารกินกันในตอนเย็น ความที่เป็นคนเกียจคร้านและเชื่อมั่นในความ
ชั้นของตน ในการหุงนาอาหารนั้นพวากะเหรี่ยงได้ใช้เวทมนตร์คากาที่

ขลังของตน แสดงให้ประชาชน ดูโดยใช้วิธีบังคือเขามีดามากหน้าแข้ง
 ของตน เขายาเป็นพื้นหุ่งข้าว โดยแสดงมันต์บังให้ชาวบ้านได้รู้อย่างนั้น
 ว่าตนนี้เป็นผู้วิเศษ มีความลับชาวบ้านชาวเมือง ได้ยื้อหากันมาก จึง
 ได้นำความไปบอกเล่าให้หลวงพ่อซึ่งท่านได้
 อยู่บันกุฎีของท่านได้ทราบ แต่หลวงพ่อท่าน
 ทราบก่อนแล้วว่า พวากะเรื่ยงนี้ได้ล่องดีกับ
 ท่าน โดยพวากะเรื่ยงเหล่านั้นมีได้ถากหน้า
 แข้งของตนเลย แต่ได้ไปถากเอาเสาศาลาของ
 ท่านมาหุ่งข้าว เมื่อเป็นดังนี้หลวงพ่อจึงได้คิดจะทรงงานสั่งสอนพว
 กะเรื่ยงเหล่านี้ ให้รู้สำนึกรักนเลี้ยงบ้าง ท่านจึงได้รายเวทมนตร์อราม
 ขลัง นำกระลามะพร้าวไปครอบช้างม้าของพวากะเรื่ยงไว้หมด ครั้น
 เมื่อพวากะเรื่ยงได้พักผ่อนค้างคืนแล้ว จึงเข้าขึ้นจะต้องเดินทางต่อไป
 ก็ได้เที่ยวหาช้างม้าของตนก็ไม่พบเลยสักตัวเดียว หา กันทั่วทั้งบริเวณ
 วัด ก็ไม่พบช้างม้า จึงได้ขั้กชวนกันไปหาหลวงพ่อ ได้เรียนถ้ามว่าช้างมา
 ของพวากะหายไปไหน หลวงพ่อจึงตอบว่า เรารู้ว่าช้างม้าของพวากะเจ้า
 อยู่ที่ไหนแต่เราขอตามพวากะเจ้าว่า เนตุได้เจ้าจึงได้กระทำความชั่วช้า
 เลวaram โดยถากเสาศาลาของเรามาปุ่งข้าวกันพวากะเรื่ยงตอบว่า
 พวากะนี้มีได้ถาก พวากะถากหน้าแข้งตนเองต่างหาก หลวงพ่อจึงได้ชี้
 ให้ไปดู และบอกว่า เรารู้ทุกอย่างถึงการกระทำของพวากะเจ้า พวากะเจ้า
 กระทำกันอย่างนี้ไม่ได้ที่หน้าที่หลังอย่างได้กระทำกันอย่างนี้อีกเป็นอันขาด
 ทั้งที่นี้และที่อื่นๆ หลวงพ่อจึงได้ให้พวากะเรื่ยงรับคำปฏิญาณว่า
 จะไม่ทำอย่างนี้อีก หลวงพ่อจึงบอกว่าช้างม้าอยู่ใน ถ้าไม่รับคำก็จะ

น้ำตกที่ตั้งอยู่ในวัดที่มีน้ำตกน้ำตก
น้ำตกน้ำตกในวัดที่ตั้งอยู่ในวัด

ไม่บอก เมื่อโดนไม่นี้เข้าพวກจะเหรี้ยง จึงต้องยอมจำนนและรับปากกับหลวงพ่อ พวกตนจะไม่خلองวิชาที่อันเป็นเหตุที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน และทำให้ของผู้อื่นเสียหาย หลวงพ่อจึงได้ให้พวກจะเหรี้ยง ไปเปิดกະลา มะพร้าวที่คว่ำอยู่ตามข้างศาลากุ และบอกว่าช่างมาของพวกเจ้า อยู่ที่นั้นแหล่ะ เมื่อพวກจะเหรี้ยงได้ทำการที่หลวงพ่อบอก ก็ได้พบช่างมาของตนอยู่ในกระลามะพร้าวนั้นเอง และทั้งอยู่ครบอีกด้วย จึงได้เกิดความเลื่อมใสในหลวงพ่อเป็นอันมาก ถึงกับยอมยกย่องนับถือ และยอมตนขอเป็นศิษย์ ตั้งแต่นั้นมาพวກจะเหรี้ยง ทั้งหลายก็เล่ากันต่อๆ ไปถึงความ

รากไม้ใหญ่ ๑๐๐ ปีราย ที่วัดราษฎร์ในเมือง

หลวงพ่อ อยู่เป็นประจำ

ที่หลวงพ่อได้มีเมตตาจิตและมีเวทมนตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ต้อมากก็ได้มีพวກจะเหรี้ยงได้เดินทางเข้ามาพักพิงอาศัยที่วัดกุญชุรีเป็นประจำ เมื่อหลวงพ่อต้องการเครื่องยาสมุนไพรากไม้ในป่า พวກจะเหรี้ยง ก็ได้ขวนขวยหมายมาถวาย

ราชาศักดิ์สิทธิ์

เรื่องที่ห่านเป็นผู้มีราชาศักดิ์นั้น ก็ได้มีเรื่องเล่ากันมาว่า หลวงพ่อในภูท่าน ได้มีลิงเลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง ห่านได้เลี้ยงไว้ตั้งแต่เล็กแต่น้อย ไม่ทราบว่าได้มีครรภ์มาถวายให้ห่าน หลวงพ่อเลี้ยงไว้จนโตและเรื่องสามารถที่จะใช้ให้ทำงานบางสิ่งบางอย่างได้ เรียกว่ารู้ภาษาคนได้ดีที่เดียว วันหนึ่งลิงนั้นได้เที่ยวชุกชุมตามสันชาติญาณของสัตว์ เที่ยวเป็นป่ายตันไม้ขี้นโน่นรื่นนี่ หลวงพ่อจึง

ได้ร้องเรียกให้ลงมา ลิงนั้นก็ไม่ยอมลงยังเที่ยวปืนป่ายอยู่อย่างนั้น หลวงพ่อได้เรียกจนรำคาญจึงได้พูดไปว่า เที่ยวปืนป่ายไม่ลงมาประเดี้ยว ก็พลัดตกลงมาตายหรอก หลวงพ่อท่านพูดไปก็มิได้มีเจตนาเป็นชกศล แต่อย่างไร ที่พูดไปก็ เพราะ ว่าร้องเรียกเสียจนรำคาญ จะด้วย เพราะ ว่า จาอันศักดิ์ สิทธิ์ของท่าน หรือจะอย่างไรก็ไม่ทราบได้ ลิงนั้นกระโดด โผล่เต้นอยู่ได้ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น ก็ได้พลาดและตกจากยอดไม้ลงมา กระแทกพื้นขาดใจตายทันที จะด้วย เพราะ ชะตาชีวิตของลิงมีเท่านั้น หรือ เพราะ ว่า เป็นว่า จาอันศักดิ์ สิทธิ์ของหลวงพอก็ไม่ทราบได้ เมื่อเป็น อย่างนี้แล้วชาวบ้านชาวเมืองทั้ง หลายจึงได้ครับญาเลื่อมใส่ว่า ท่านเป็น ผู้ที่มีว่า จาศักดิ์สิทธิ์ จะทำอะไร ไรก็พยายามมิให้หลวงพอกล้าวทำนิติ เตียนได้ อันนี้เป็นเครื่องส่งเสริมภารมีของท่านขึ้นอีกเป็นอันมาก

ที่มาของชื่อหลวงพ่อในกุฎิ

หลวงพ่อเมื่อคราวท่านวางจากภารกิจ ต่างๆ ของวัดแล้ว ท่านจะต้องบำเพ็ญภาระ ของท่านอยู่เป็นประจำ เลากันว่า บางครั้งท่าน จะเข้าสมารีเจริญวิปัสสนาก oyut ในกุฎิของท่าน

ตลอด ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง โดยท่านจะไม่ลุกและออกจากกุฎิของท่าน ไปไหนเลย ด้วยเหตุอันนี้เอง จึงได้มีคำเรียกท่านอีกคำหนึ่งว่า หลวงพอ ในกุฎิ คำที่เรียกว่านหลวงพ่อในกุฎินั้น ก็มาจากสาเหตุที่ ท่านนั่งสมารี แล้วไม่ออกจากกุฎิ ของท่านไปไหน ชาวบ้านจึงเรียกท่านอย่างนั้นเรื่อยมา ตลอด คำว่า หลวงพอมากหรือบุญมากตามที่อุเดมของท่าน จึงได้เลื่อน หายไป นิยมแต่คำว่า หลวงพ่อในกุฎิกันเท่านั้น จนกระหึ่งทุกวันนี้

มรดกทางภาพนั่งซัจสมานวิ

หลังพ่อท่านได้ปักครอง วัดกุยบุรี และได้เป็นที่พึ่งอาศัยแก่ ปวงชนทั้งหลาย ได้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ให้ความอบอุ่นและอุปการะเพื่อแก่ แก่ผู้ที่ได้รับความทุกข์ทั้งทุกข์กายและทุกข์ใจ ตลอดถึงได้สั่งสอนให้

ประชาชนยึดมั่นอยู่ในค่าสอนของพระศาสนา จนท่านได้เป็นที่เครื่องสักการะของปวงชนทั้งหลาย นับว่าท่านได้ออยู่มานั่นปลายแห่งชีวิตของท่าน ท่านศักดิ์สิทธิ์จนคงถูกปิดทองหันเงินตามที่กล่าวแล้ว หลักฐานบางอย่างและคำบอกเล่าจากผู้เมืองแก่เล่า กันต่อๆ มาว่าหลวงพ่อท่านอยู่มานานอายุได้ ๑๐๖ ปี

จึงได้ถึงแก่กรรมภาพไปตามกฎธรรมชาติของสั้งขาร คือเมื่อมีเกิดก็ต้องมีดับ จะอยู่คำพ้าต่อไปไม่ได้แม้แต่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ต้องเสด็จ ดับขันธ์ในวนิพพาน การมรณภาพของหลวงพ่อในภูนี้ เลากันว่า ท่านได้ มรณภาพแบบนั่งสมาธิแล้วท่านก็สำเร็จไปแล้ว ด้วยอำนาจแห่งองค์มา แล้ววิปัสสนาของท่านนั่นเอง ท่านถึงแก่กรรมภาพไปเมื่อ พ.ศ.๒๔๑๒ หรือ ๒๔๑๓ ในต้นรัชกาลที่ ๕ หรือเมื่อประมาณ ๑๓๗ ปีมาแล้ว ด้วยเดชะ บำเพ็ญคุณของท่าน เมื่อถึงท่านจะได้ลุ้งลับดับจิตไปแล้ว ประชาชนทั้งหลาย ก็ยังมีจิตศรัทธาเลื่อมใสและยึดมั่นอยู่ในท่านยัง ไม่เจิดจาง กลับจะยิ่งแน่นแคร้นยิ่งขึ้น จึงได้พร้อมใจ กัน บันรูปเหมือนของท่านไว้สักการบูชา และได้ บรรจุอธิษฐานของท่านไว้ภายใน ให้คล้ายกับวานหลวงพ่อ ท่านยังมีชีวิตอยู่ ครั้นอยู่มานานกว่าเจ้า บำเพ็ญและอภินิหารทางๆ ของท่าน ก็ยิ่งมากขึ้นๆ ตาม ลำดับจนกระทั้งบัดนี้

แรงศรีทรา

มิใช่แต่คนชาวเมืองกุยบุรีเท่านั้นชาวจังหวัดประจวบฯ และจังหวัดใกล้เคียง ตลอดถึงกรุงเทพมหานคร ที่ศรีทราเลื่อมใสในท่านจะทำการงาน หรือประกอบกิจการอันใด จิตใจของเจ้าก็จะต้องมีหลงพ้อในภูมิเป็นที่พึ่งกันทั้งนั้น จะอกรถ ถอยรถ เจ็บป่วยไป ทำกิจการค้าขาย ทำไร่ทำนา ของหาย ประสบเคราะห์กรรมต่างๆ ในดวงใจของเขาก็จะขาดหลงพ้อเสียมิได้ จะต้องระลึกถึงหลงพ้อ ต้องบ่นบานศากลลา ให้หลงพ้อได้ช่วยส่งเคราะห์กันอยู่เป็นประจำ ครั้นเมื่อหลงพ้อได้ช่วยดลบันดาลให้กิจการของเขาราเร็ว ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บให้ได้ผลดีจากการทำไร่ทำนา สมความปรารถนาของเขาแล้ว เขาก็จะต้องมานมัสการและปิดทองหลังพอกันเป็นประจำทุกวัน อันนี้เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า หลงพอท่านเป็นผู้ที่ได้แแมเมตตาจิตส่งเคราะห์ให้กับทุกคนที่ได้ขอความช่วยเหลือจากท่าน ความศักดิ์สิทธิ์ของท่านนั้นจะเห็นได้ว่าปีหนึ่งๆ นั้น ชาวจีนและชาวไทยในตลาดกุยบุรี จะต้องมีภารยนตร์จิ้งแต่จิ้งและจิ้งไหหลำ มากายและมาแสดงถวายให้หลงพอชักกันทุกๆ ปี แต่ละอย่างไม่ต่างกัน ๓ คืน เมื่อเสร็จแล้วก็จะต้องมีการเปย์หรือประมูลสิ่งของที่เข้าได้นำมาถวาย และบุชานหลงพ้อได้เงินเข้าส่วนรวม คือสมาคมของชาวจีนครึ่งละเป็นแสนๆ บาททุกครั้งไป เพียงแต่ขั้นมาเปย์ที่เจริญซื้อหลงพอเท่านั้นก็เปย์กันคูละไม่ต่างกับ ๕-๖ พันบาทอยู่แล้ว นับว่า หลงพอท่านมิได้แบบมีปักป้องคุ้มครอง ให้เฉพาะเพียงคนหนึ่งคนเดียวเท่านั้น แม้แต่ส่วนรวม หลงพอก็ยังได้เป็นผู้มีส่วนได้ร่วมบุญร่วมกุศลกับเข้าด้วยกันเป็นจำนวนมาก

หลวงพ่อเมื่อท่านได้ล่วงลับ ยิ่งนานวันเข้าๆ ก็ยิ่งมีบารมีเพิ่มมากขึ้นๆ ทั้งในด้านอภินิหารและความศักดิ์สิทธิ์ สุดที่จะบรรลุนาได้ หมดสิ้น นอกจากบุคคล ที่ได้ขอบูบนศาลา กล่าวกับท่านแล้ว จึงจะรู้ได้เอง ในที่นี้อันมีเนื้อที่จำกัดจะขอเล่าเกี่ยวกับอภินิหารของท่านในครั้งที่ยังไม่ถูกอันเกิดแก่ประชาชนทั้งหลาย อันเป็นส่วนรวม ไว้ประดับบารมีของท่านสักเพียง ๒-๓ เรื่อง ในช่วงระยะเวลาที่คุณกุยบุรีที่มีอายุ ๖๐-๗๐ ปี จะยังมีความจำและเล่าได้แม่นยำนั้นก็คือ

น้ำท่วมแต่ไม่เข้ากูด

ภาพนี้ บันทึกเมื่อครั้งที่น้ำท่วมในบ้านท่าศาลา จังหวัดอุบลราชธานี ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ค. ล่าสุดเมื่อปีที่แล้ว น้ำท่วมไม่เข้ากูด

เมื่อครั้งหนึ่งประมาณ พ.ศ.๒๕๔๖ หรือ ๒๕๔๗ นั้น ได้มีฝนตกหนัก น้ำเนื่อได้ไหลบ่ลงมาท่วมบ้านเรือนของชาวกุยบุรีตอนกลาง หรือที่ชาวบ้านเรียกวันวันน้ำท่วมในบ้านของชาวกุย คือ ที่ในตลาดกุยบุรีมีน้ำท่วมสูงขนาดมิดคิริยะ ประมาณ ๒ เมตรเศษ เอาเรือมาพายกันได้ตลอด ท่วมถึงชั้นสอง ของบ้าน ที่วัดกุยบุรีซึ่งอยู่บนที่สูงก็ท่วมเกือบถึงพื้นนอกชานวัด ท่วมประมาณ ๑ เมตรเศษ พื้นที่ตั้งกูดของหลวงพอเกานั้น อยู่ทางทิศใต้ของวัด อยู่ในพื้นที่ที่ต่ำกว่าที่ตั้งวัด “น้ำได้ท่วมกูด ของหลวงพอ สูงเลยรถนีประดู่ของท่านมากขึ้นมาเป็นอันมาก ไม่ต่ำกว่า ๗๐-๘๐ เซนติเมตร แต่น้ำนั้นมิได้เข้าไปในกูดหลวงพอ ได้เลยแม้สักหยดเดียว” ลักษณะของกูดหลวงพอนั้นเป็นฝาผนังก่ออิฐถือปูน แต่บานประดู่เป็นไม้ การปิดเปิดก็ไม่สนใจใด้ พอกลางคืนน้ำท่วมแล้วไม่เข้ากูดของหลวงพอที่น้ำอักจราจ์ และน้ำพิศวงเป็นอันมากในบารมีและ

อภินิหารของท่าน ประชาชนต่างก็ได้ห่องน้ำ และพายเรือมาดูกันเป็นจำนวนมาก แม้กระทั้งปัจจุบันบุคคลต่างดิน ต่างจังหวัดที่เคยได้รับฟังข่าว อันนี้ก็ยังได้เดินทางมาดู และสอบถามความ น่าศรัทธา อันนี้กันอยู่เนื่องๆ แม้เหตุการณ์นั้น จะล่วงเลยมาหลายสิบปีแล้วก็ตาม

สังคրามโลกครั้งที่ ๒

เรื่องอภินิหารของท่านแก่ชาวกุยบุรีอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ได้เกิดขึ้น เมื่อปี พ.ศ.๒๕๘๘ สมัยสังคրามโลกครั้งที่ ๒ ใกล้จะยุติ (ชาวบ้านชาวเมืองเรียกกันว่าสังคրามญี่ปุ่น) ฝ่ายพันธมิตรได้ทิ้งระเบิด สถานที่ต่างๆ ที่สำคัญๆ ของประเทศไทย ตลอดถึงสะพานรถไฟ ซึ่งเป็น หนทางที่ด่องใจขึ้นลงเสบียงอาหารและยุทธสัมภาระในการสังคրามของ ญี่ปุ่น สะพานรถไฟใหญ่ฯ จึงถูกฝ่ายพันธมิตรทำลายจนหมดสิ้น เช่น ราชบุรี เพชรบุรี ปราณบุรี เป็นต้น สะพานรถไฟที่กุยบุรีนี้ก็เป็นเป้าหมาย ที่หนึ่งที่จะต้องทำลายเช่นเดียวกัน ในระหว่างนั้น พอเวลาบ่ายจะมี เครื่องบิน ๒ เครื่องยนต์ มุ่งหน้าบินมาทิ้งระเบิดสะพานรถไฟ หรือคง ที่กุยบุรีทุกวัน ทิ้งกันอยู่เป็นเดือน ชาวเมืองกุยบุรีต่างอกสันขวัญห้ำกันทั่ว ต่างก็ได้บ่นบานและบอกลาไว้ให้หลวงพ่อในกุฎีได้ขยายปีปองคุ้มครอง ให้ด้วย ต่างคนต่างก็กระเสือกกระสนหาที่กำบัง เพื่อหลบภัยตาม สัญชาตญาณแห่งความกลัวภัยของตนในระหว่างที่เครื่องบินกำลังบิน วนทิ้งระเบิดอยู่นั้น ได้มีคนจำนวนมากได้เห็นมีพระองค์หนึ่งได้ยืนอยู่ บนสะพาน โคงรถไฟทุกวันที่เครื่องบินมาทิ้งระเบิด พระองค์ที่อยู่นั้น

คือห้องพ่อในกฎหมายนั้นของ ท่านไปช่วยป้องคุ้มครองสะพานไว้จากระเบิด ไม่ให้เสียหายสะพานรถไฟอื่นๆ ต้องพังพินาศเสียหายด้วยการทิ้งระเบิด ของฝ่ายสัมพันธมิตร จนใช้การไม่ได้ทุกสะพาน แต่เดชะบุญสะพานรถไฟที่กุยบุรีไม่ได้รับอันตราย ไม่เสียหายเลย ยังใช้การขนส่งได้อยู่ตลอดเวลา เมื่อสังคมร้ายติเสร์จสิ้นจากการทิ้งระเบิดแล้ว หลวงพอก็ได้มาเข้าผนชชารบ้านว่าได้ปัดป้องคุ้มครองสะพานโคงไว้ จนมีระบบไปหมด แต่ก็ปัดป้องพลาดไปลูกหนึ่ง แต่ก็พยายามช่วยไว้ไม่ให้เสียหาย คือระเบิดได้ตกลงมาถูกสะพานแต่ไม่ระเบิด ได้กระดอนไประเบิดห่าง จากสะพานเป็นอันมากจึงทำไม่ให้สะพานต้องเสียหาย สะพานรถไฟกุยบุรีดังเช่นกัน ก็ด้วยเดชะบารมีของหลวงพ่อในกุย ได้ช่วยปัดป้องคุ้มครองเอาไว้ให้โดยแท้

ไฟไห่มหสังคตарат

เรื่องของนิหารและมหัศจรรย์ครั้งยิ่งใหญ่ครั้งที่สามคือ เมื่อสังคมญี่ปุ่นเลิกได้ไม่นานนัก ขณะดูร้อนเดือน ๔ เดือน ๕ หรือในราวดีอนเมีน่า-เมฆา ทางด้านหลังของตลาดกุยบุรี ทางด้านหน้าในสมัยนั้นยังเป็นป่าอยู่ส่วนมาก และทางหลังบ้านของแวงของตลาดกุยบุรี ก็เป็นป่าญ่าที่ยวและแห้ง เพราะเป็นหน้าร้อน ได้เกิดไฟลุกใหม่ขึ้น จึงด้วยเหตุเกิดจากอะไรก็ไม่ทราบได้ ไฟได้ลุกในมีเข้ามาหาน้ำหนองแวง ชาาตลาดกุยบุรีซึ่งได้มีคนจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ต่างก็ตื่นตระหนก ตกใจ ตกตะลึงกันไปหมด ไม่รู้ที่จะทำอย่างไรได้ สมัยนั้นรถตับเพลิงก็ยังไม่มี ใช้ไฟก็ได้ในมีเข้ามาทุกที ทั้งชาวจีนและชาวไทยต่างก็ได้บอกกล่าว ให้คุณพอช่วยกันหั้งตลาด คนไทยก็ได้บอกว่า “ขอให้คุณพอ

ในกฎิชัยด้วยๆ” คนจีนก็บอกว่า “คุณพ่อช่วยล่วยๆ” ทั้งตลาดก็เง็งแท่ไปหมด แต่จะด้วยเดชะบุญบารมีของหลวงพ่อในกฎิ หรือพระด้วยชะตาของชาวตลาดทุกบุรีจะยังไม่ถึงความพินาศปราศจากที่อยู่อาศัยก็ไม่ทราบได้ ไฟได้ไหม้ในเข้ามาพอใกล้ร้าวของตลาดทุกบุรีเท่านั้น ก็เหมือนอย่างมีลมพัดเปลวไฟให้ใกล้ออกไป และได้มอดดับในที่สุด

เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นที่กล่าวขวัญกันมากทั้งชาวไทยและชาวจีน แม้เหตุการณ์จะได้ล่วงเลยมานานแล้ว แต่ยังคงแพร่อยู่ในจิตใจของชาวบุรีอยู่มีรู้ลืม.....

ประวัติวัดกุญชร

วัดกุญชร เป็น วัดที่มีมาตั้งแต่โบราณกาล เดิมชื่อว่าวัดกุย ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๔๐๑ หมู่ที่ ๑ ตำบลกุญชร อำเภอ กุญชร จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ติดกับแม่น้ำ กุญชร ฝั่งซ้าย และอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของ ถนนเพชรเกษม (ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔)

อยู่ติดกับที่ทำการอำเภอ กุญชร ที่ทำการชลประทาน สถานีตำรวจนครบาล อำเภอ กุญชร และสถานที่ทำการเกษตรอำเภอ กุญชร อยู่ห่างจากสถานี รถไฟ กุญชร ประมาณ ๑ กิโลเมตรเศษ มีถนนหน้าวัดซึ่งเทคโนโลยีตัด สูตถนนเพชรเกษม ๘๐ เมตร มีหลักฐานที่ดินของวัดตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๖๑๒ เล่มที่ ๗ หน้า ๑๒ อำเภอ กุญชร จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ตามสำเนาโฉนดที่ดินท้ายประวัติของวัดกุญชร

พื้นที่และอาณาเขต

สถานที่ตั้ง และอาณาเขต

วัดกุญชร เป็น วัดที่มีมาตั้งแต่โบราณกาล เดิมชื่อ ว่าวัดกุย ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๔๐๑ หมู่ที่ ๑ ตำบลกุญชร อำเภอ กุญชร จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ติดกับแม่น้ำ กุญชร ฝั่งซ้าย และอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของ ถนนเพชรเกษม (ทาง หลวงแผ่นดินหมายเลข ๔) อยู่ติดกับที่ทำการอำเภอ กุญชร ที่ทำการชลประทาน สถานีตำรวจนครบาล อำเภอ กุญชร และสถานที่ทำการเกษตร อำเภอ กุญชร อยู่ห่างจากสถานี รถไฟ กุญชร ประมาณ ๑ กิโลเมตรเศษ

มีถนนหน้าวัดซึ่งเทคโนโลยีตัดสูญน้ำเพชรเกษม ๙๐ เมตร มีหลังฐานที่ดินของวัดตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒ เล่มที่ ๗ หน้า ๑๒ อำเภอกรุงบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตามสำเนาโฉนดที่ดินท้ายประวัติของวัดกรุงบุรี

ทิศเหนือ จุดนนี้เข้าที่ทำการชลประทานกรุงบุรี สถานีตำรวจนครบาลกรุงบุรี ที่ทำการอำเภอกรุงบุรี เก่า และที่ทำการเกษตรอำเภอกรุงบุรี

ทิศใต้ จุดที่ดินของประชาชนซึ่งมีป้อมเชิงเทิน เทินโบราณของเมืองกรุงบุรี อยู่ห่างจากเขตวัดเพียง ๙๐ เมตร และ จุดส่วนหนึ่งของป้อมน้ำมันเซลล์

ทิศตะวันออก จุดส่วนหนึ่งของที่ทำการอำเภอกรุงบุรีเก่า อาคารร้านค้าของประชาชนที่คั่น ถนนเพชรเกษมกับวัดกรุงบุรี และส่วนหนึ่งของป้อมน้ำมันเซลล์

ทิศตะวันตก จุดแม่น้ำกรุงบุรี และที่ดินส่วนหนึ่งของชลประทานกรุงบุรีภายในบริเวณของวัดกรุงบุรีทางด้านทิศเหนือของวัด เลยอุบลสตของวัดไป มีโรงเรียนประถมศึกษาอำเภอกรุงบุรี ตั้งอยู่ ๑ โรง ประทับอยู่ อาคาร ๕ หลัง หอประชุม ๑ หลัง อาคารเรียนเด็กเล็ก ๑ หลัง บ้านพักครู ๒ หลัง โรงอาหาร ๒ หลัง และวัดกรุงบุรีนี้ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลกรุงบุรี ทางด้านทิศตะวันออกของวัดมีกำแพงกันตลดอดแนวของวัด ทางด้านทิศเหนือของวัด มีกำแพงกันตลดอดแนวเขตของวัด ทางด้านทิศใต้มีกำแพงกันเพียงครึ่งเขตต่อจากนั้นเป็นแนวรั้วลาดหนามตลอด ส่วนทางด้านทิศตะวันตกมีแม่น้ำกรุงบุรีเป็นแนวกันต่อโดยลาดหนามตลอดแนวเขต

การสร้างวัดกุญบรี

วัดกุญบรี ประชาชนชอบเรียกันสั้นๆ ว่า วัดกุญ เป็นที่ตั้งของศูนย์กลางของชุมชน ในเขตเทศบาล ตำบลกุญบรี ในปัจจุบัน จากการสอบถามของผู้สูงอายุบางท่าน ได้กล่าวถึงวัดกุญบรีไว้ว่า บริเวณที่ตั้งวัดในปัจจุบันนี้เดิมมีอยู่ ๒ วัด คือวัดกวย ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ และวัดกุญบรีตั้งอยู่ทางทิศใต้ アナมาเขตของวัดทั้งสอง จะอยู่ติดกัน ระยะต่อมารีชื่อไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจน วัดทั้ง ๒ ได้รวมเข้าเป็นวัดเดียวกัน และเรียกันว่าวัดกุญ บริเวณวัดกวยในปัจจุบันเป็นที่ตั้งของโรงเรียนประถมศึกษาวัดกุญบรี ส่วนอุโบสถและวิหารของวัดกวยถูกล้อม ทำลายจนหมด โบราณวัตถุของวัดกวย ที่ยังคงเหลืออยู่ในปัจจุบัน คือ พระพุทธรูปประทับนั่งปางมารวิชัยทำจากทรายสีแดง (ทรายแดง) ปัจจุบันประดิษฐานเป็นพระประธานอยู่ในพระอุโบสถหลังใหม่ของวัดกุญบรี แต่ได้มีการขับผิวบุนและลงรักปิดทองคำ จนไม่สามารถเห็นเค้าเดิม นอกจากนี้ชาวเมืองกุญบรียังมีความเชื่อเกี่ยวกับบริเวณที่ตั้งของวัดกวยก่อน ที่จะมารวมกับวัดกุญ โดยกล่าวกันว่า บริเวณหน้าวัดกวยมีบ่อน้ำทิพย์อยู่หนึ่ง เมื่อปีใดฝนแล้ง ชาวเมืองกุญบรีจะไปขุดบ่อน้ำทิพย์ดังกล่าว และหากขุดพบขอนไม้สีดำอยู่กับน้ำ เมื่อใดฝนก็จะตกลงมา ความแห้งแล้งก็จะหมดไปในที่สุด ความเชื่อของชาวเมืองกุญบรีที่มีต่อวัดกวยและวัดกุญดังกล่าวข้างต้น แม้ว่าเป็นเรื่องที่

ไม่สามารถพิสูจน์ได้ก็ตาม แต่ก็สามารถซึ่งให้เห็นถึงความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อวัดได้อย่างชัดเจน และวัดทั้ง ๒ ชาวกุยบุรีเรียกว่าวัดพื้นของมาเดิมโบราณ วัดกาวยเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของวัดกุยเมื่อใดนั้นไม่ปรากฏหลักฐานแน่นัด นอกจากบอกเล่าสืบต่อกันมา และประวัติความเป็นมาของวัดกุยและวัดกาวย่าสร้างขึ้นเมื่อใด คราวเป็นผู้สร้างก็ไม่ปรากฏหลักฐานเอกสารระบุไว้เลย ในการศึกษาประวัติความเป็นมาของวัดกุยบุรีจึงใช้วิธีเปรียบเทียบกับหลักฐาน อื่นๆ กล่าวคือ

๑. ศึกษาเปรียบเทียบประวัติเมืองกุยบุรี เพราะว่าชุมชนในสมัยโบราณมักจะมีประเพณี หรือมีคตินิยมสร้างวัดขึ้นเป็นศูนย์กลางของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นชุมชนขนาดเล็กขนาดใหญ่ระดับเมือง ดังนั้น วัดกุยบุรี ซึ่งเป็นศูนย์กลางของชุมชนเมืองกุยบุรีจนถึงปัจจุบันก็จะสร้างขึ้นมาพร้อมกับการพัฒนา หรือการสร้างเมืองกุยบุรี

๒. ศึกษารูปแบบศิลปกรรมจากโบราณวัตถุและโบราณสถานภายในวัด

ประวัติศาสตร์เมืองกุยบุรี

เมืองกุยบุรีเป็นเมืองโบราณที่ปรากฏหลักฐาน ว่า มีมาแล้วแต่อยุธยาเป็นราชธานี ตัวเมืองตั้งอยู่บริเวณฝั่งแม่น้ำกุยบุรีด้านเหนือ มีวัดกุยบุรี เป็นศูนย์กลางเมือง บริเวณเมืองเก่าในปัจจุบัน เป็นที่ตั้งของสำราญกุยบุรี และวัดกุยบุรีก็ยังคงอยู่ในตำแหน่งศูนย์กลางของชุมชนในปัจจุบันด้วย ผลจากการขยายตัวของมนุษย์ตลอดจนถึงการก่อสร้างทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔ (ถนนเพชรเกษม) และการ

สร้างทางรถไฟสายใต้ได้ทำลายหลักฐานด้านๆ ของเมืองกุยบูรีโบราณ ไปจนเกือบหมด ชาวอำเภอ กุยบูรีที่อายุมากได้กล่าวว่าบริเวณด้านตะวันออกของวัดกุยบูรีเป็นที่ตั้งของจวนเจ้าเมืองเดิม เมื่อมีการสร้างถนนเพชร ได้สร้างผ่านตัวเมืองโบราณ และตัดผ่านบริเวณจวนเจ้าเมืองเดิมด้วย จึงแบ่งบริเวณ จวนเมืองออกเป็นสองส่วนเรียกว่าจวนบนและจวนล่าง นอกจากนี้ยังปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับเมืองโบราณอีกอยู่บ้าง คือ ป้อม เชิงเทิน ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านใต้ของวัดกุยบูรี ป้อมบันเป็นสถาปัตยกรรมไม้ชั้ดเจน แต่ยังมีโครงเดิมอยู่บ้าง ป้อมนี้เป็นป้อมทางทิศใต้ของเมืองต่อจากป้อม แห่งนี้ไปทางทิศใต้ประมาณ ๒ กิโลเมตร จะเป็นเส้นทางโบราณที่ใช้เดิน ทางข้ามแม่น้ำกุยบูรี ป้อมบันชาวบ้านเรียกว่า ทางข้าม บริเวณทางข้าม นี้ใช้เป็นเส้นทางข้ามแม่น้ำกุยบูรีตลอด แม้กระถั่งการเดินทัพมาหาก เข้ามาทางด้านด้านสิงห์จะต้องข้าม ที่จุดทางข้ามมายังเมืองกุยบูรี และการเดินทางไปยังกรุงศรีอยุธยา จะเห็นว่าเมืองกุยบูรีสร้างขึ้นมาด้วย เงื่อนไขทางยุทธศาสตร์ เป็นหัวเมืองสำคัญในการควบคุมในการเดินทาง ติดต่อระหว่างหัวเมืองฝ่ายเหนือ และฝ่ายใต้ โดยเฉพาะจะมีบทบาท สำคัญในฐานะเป็นเมืองแรกด้านหน้าสุดที่คอยสักดพมาที่ยก เข้ามาตี กรุงศรีอยุธยา หลักฐานทางด้านเอกสารที่กล่าวถึงเมืองกุยบูรีจะเป็น เอกสารในช่วงกรุงศรีอยุธยา ดังนั้นอาจจะประเมินอายุของเมืองกุยบูรี โดยกว้างๆ ได้วาเป็นเมืองโบราณที่มีมานานแล้วตั้งแต่ช่วงสมัยกรุงศรี อยุธยา หลักฐานที่เก่าที่สุดกล่าวถึงเมืองกุยบูรีคือ พระราชพงศาวดาร กรุงศรีอยุธยาฉบับ เยเรเมียสฟาน พลีด ซึ่งเขียนในสมัยพระเจ้าปาราชาททอง โดยกล่าวเอาไว้ว่า ราษฎรพยายามทิ้งเมืองกุยบูรี ๑๙ เจ้าอุ พระราชนิรสของ

กรุงจีนเดินทางโดยเรือมาเมืองปัตตานี จากนั้นได้เดินทางเสด็จโดยทางบก
ไปยังเมืองลีคร เมื่อครอบครองแล้วจัดการบ้านเมืองในลีครเรียบ秩序แล้ว
เสด็จต่อไปยังเมืองกุยบุรีตามพงศาวดารนับนี้จะเป็นชื่อเดิมหรือเมือง
เดิมกับเมืองกุยบุรี ไม่ปรากฏหลักฐานแน่นัด จากการตรวจสอบ พระ
ราชพงศาวดรากรุ่งศรีอยุธยาฉบับอื่นที่ไม่ใช่การบันทึกของชาวต่างชาติ
ก็ไม่พบว่าเมืองกุยบุรีได้มีมานานแล้วตั้งแต่ช่วงสมัยอยุธยาตอนต้น
แต่อย่างไรก็ตามเรื่องราวของพระเจ้าอู่ ที่สร้างเมืองกุยบุรีนั้นจะมีเค้า
ความเป็นจริงตามที่เล่าสืบตอกันมา เมืองกุยบุรี ปรากฏชื่อเป็นหลักฐาน
แน่นัดในช่วงสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้กล่าวไว้วา
ณ วันอังคาร ขึ้น ๒ ค่ำ ๕ ปี จ. อัฐศก (พ.ศ.) กรมการเมืองกุยบุรีบอก
เข้ามาว่า พระยาไสยวงศ์ ซึ่งให้ไปรังเมืองตะนาวศรีเป็นกบฎ หลักฐาน
เอกสารดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เมืองกุยบุรีที่มีอยู่แล้วในช่วงสมัยพระเจา
นเรศวร และน่าจะมีก่อนหน้านั้น แต่คงเป็นเพียงเมืองด้านหน้าเล็กๆ
พงศาวดราเรียกเจ้าเมืองว่า กรมการเมือง หากเปรียบเทียบกับเมืองตะนาวศรี
จะเห็นว่าผู้ครองเมืองตะนาวศรีมีตำแหน่งเป็นพระยา ดังนั้นสถานภาพ
ของเมืองกุยบุรีก็คงจะเป็นเมืองหน้าด้านเล็กๆ เมืองหนึ่งเท่านั้น อาจจะ
กล่าวได้ว่าเมืองกุยบุรีน่าจะพัฒนาขึ้นเป็นชุมชนระดับเมืองเมื่อกุงศรี
อยุธยาทำศึกสงครามกับพม่าเป็นต้นมา คือ น่าจะมีมาก่อนการเสีย
กุงศรีอยุธยาให้แก่พม่าครั้งที่ ๑ โดยเป็นเมืองหน้าด้านแรกที่จะถูก
สกัดทัพพม่าที่เดินทางเข้ามาทางด้านลีขิ้งชรา และจะต้องข้ามแม่น้ำกุย
ที่บริเวณท่าข้ามของเมืองกุยบุรี โดยไม่ใช่เมืองสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ
และศิลปวัฒนธรรม เมื่อมีการพัฒนาเมืองกุยบุรีขึ้นมาในช่วงนี้แล้วก็นา

จะมีวัดเป็นศูนย์กลางของชุมชนพร้อมกันด้วย เพื่อจะได้เป็นศูนย์กลางด้านคิติจิของชุมชนภายหลังรัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมเป็นต้นมา

เรื่องราวของเมืองกุญบุรีไม่ปรากฏชัดนัก เมืองกุญบุรีคงดำรงสถานภาพเป็นเมืองในพระราชอาณาจักรกรุงศรีอยุธยาต่อมาต่อ จนถึงสมัยสมเด็จพระบรมราชاهิราชนที่ ๓ (พระเจ้าบรมโกศ) ได้กล่าวถึงเมืองกุญบุรีไว้ว่า ลุศักราช ๑๐๙ ปี gele (พ.ศ.๒๔๙๐) พระกุญบุรีออกหนังสือเขามาว่า พีชทองคำบังเกิดขึ้นที่ตำบลบางสะพาน แขวงเมืองกุญบุรีได้ส่งทองคำหนังสือ ๓ คำถึงแขกทูลเกล้าฯ ถวายเป็นทองข้าว จะเห็นได้ว่า ในช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย เมืองกุญบุรีคงจะยกฐานะขึ้นเป็นเมืองใหญ่มาก อาณาเขตกว้างมากขึ้น และเจ้าเมืองมีตำแหน่งเป็นพระนอกราชนี้พงศาวดารยังได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ได้โปรดตั้งพระกุญบุรีให้เป็นพระยาวิเศษสมบัติ แสดงให้เห็นว่าเมืองกุญบุรีมีความสำคัญมากขึ้นโดยเฉพาะเมืองที่มีแหล่งทองคำสมบูรณ์ ก่อนที่จะเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ ๒ ในปี พ.ศ.๒๓๑๐ เมืองกุญบุรีคงจะเป็นเมืองที่สำคัญทางยุทธศาสตร์ของอาณาจักรอยุธยาเป็นอย่างมาก เพราะจะเป็นเมืองหนาดานเมืองแรกที่ค่อยสักดัทพพมาที่จะเข้ามาตีกรุงศรีอยุธยา เรื่องของขุนรองปลัดชู นับว่าเป็นเรื่องรุ่งไทยที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย ไม่แพ้เรื่องค่ายบางระจัน อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี ที่ได้ยอมเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อ พลีซีพเพื่อชาติไทยในสมรภูมิอาวหัวข้าว จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากการสังหารระหว่างไทยกับพม่า ในปี พ.ศ.๒๓๑๒ พระเจ้าอลองพญาได้สั่งให้พพมาเข้าใจมติเมืองต้นนาวศรีและเมืองมะริด ปราากว่าตีเมืองทั้งสองได้อย่าง

ง่ายดาย เห็นได้ว่าไทยอ่อนแอกมาก ถ้าหากยกเข้ามาตีกรุงศรีอยุธยา ก็คงจะได้ชัยชนะ ทางฝ่ายกรุงศรีอยุธยา สมเด็จพระเจ้าเอกทศก์โปรดให้ จัดทัพไทยออกไปรับพม่าที่เมืองมะริด และครั้งนั้นขุนรองปลัดชู กรรมการ เมืองวิเศษไชยชาญเป็นผู้ริทยาคมเข้ามาเอาเอกสารสารราชการส่ง回来 จึงโปรดให้คุณสมัครพระครพภารวม ๔๐๐ คน เป็นกองมาเอาเอกสาร ราชการส่ง回来 จึงโปรดให้คุณสมัครพระครพภารวม ๔๐๐ คน เป็นกอง อาทมาตไปในกองทัพพระยารัตนาริเบศร์ด้วย (ไทยรับมา) กล่าวกันว่า ขุนรองปลัดชูได้ไปตั้งทัพที่กุยบุรีและประกอบพิธีทางไสยศาสตร์ที่วัด กุยบุรี แล้วยกกองทัพอาทมาตไปยันทัพพม่าที่อ่าวหัวข้าว อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วัดกุยและวัดกาวยคงจะเป็นศูนย์กลางของเมืองกุยบุรีตลอดมา โดยเฉพาะในช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย เมื่อเมืองกุยบุรีมีบทบาท มากขึ้นในฐานะเมืองแรกของคำ และสถานะภาพของเมืองก็สูงกว่าเดิมมาก วัดทั้งสองก็น่าจะเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นด้วยตามลำดับ ในฐานะศูนย์กลาง เมือง แต่นักฐานที่กล่าวถึงสิ่งก่อสร้างในสมัยนั้นเหลืออยู่ในปัจจุบัน น้อยมาก โบราณวัตถุที่พอจะยืนยันได้วัดกุยเป็นวัดที่เก่าแก่และน่าจะ มีมาแล้ว ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาพร้อมกับเมืองกุย คือในสมัยที่ราย โดยโกลนจากหินทรายแดงฐานล่างจะทำเป็นเตือยสมกับแท่น ตัวใบ เสมาลักษณะเป็นลายเส้นนูนต่ำธรรมชาติ ไม่ได้เป็นลวดลายกันกหรือลวดลาย อื่นๆ จากลักษณะรูปแบบศิลป์เห็นได้ชัดว่าอยู่ในสมัยกรุงศรีอยุธยา

นอกจากหลักฐานจากใบเสมาแล้ว จากการสำรวจฐานของ อุโบสถหลังเกาพบว่าก่อโดยอิฐขนาดใหญ่ การก่อจะใช้วิธีการก่อเรียง

ສลับกวางยา เทคนิคดังกล่าวตลอดจนขนาดของอิฐที่ใช้ น่าจะเป็นลักษณะสิงกอร์สร้างเดิมที่มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา จากหลักฐานที่ปรากฏดังกล่าวมาข้างต้นแล้ว แสดงให้เห็นว่า วัดกุยบุรีนี้น่าจะสร้างมาแล้วในกรุงศรีอยุธยาหรือสมัยอุทกษาอย่างแน่นอน และคงเป็นวัดสำคัญของเมืองกุยบุรีโดยเฉพาะเจ้าเมืองคงจะได้ใช้วัดนี้ประกอบพิธีงานต่างๆ รวมทั้งการบำเพ็ญกุศลอีกด้วย ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สมเด็จพระนราเจริญพระราชนิพัทธ์ พระบรมราชินีในราชนครที่๗ เมื่อครั้งพระองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่พระองค์ได้เสด็จมาเยังวัดกุยบุรี манนมสการและปิดทองหลวงพ่อในกุฎีศักดิ์สิทธิ์ของวัดกุยบุรีและพระองค์ได้ทรงมีพระราชศรัทธา ได้สละทรัพย์ส่วนพระองค์ เพื่อรวมบูรณะและปฏิสังขรณ์วัดกุยบุรีได้อีกจำนวนหนึ่งด้วย วัดกุยบุรีได้มาประสบอัคคีภัยขึ้นเมื่อคืนวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๐๗ เพลิงไหม้ไหมสิงปลูกสร้างและอาคารต่างๆ ที่เป็นกุฎិสิห์ หอฉัน หอสาดมนต์ หมดสิน คงเหลือแต่อุโบสถศาลาการเปรียญหลังเก่า

สิ่งก่อสร้างที่การในปัจจุบัน

๑. อาคารกุฎិที่ประดิษฐานองค์หลวงพ่อในกุฎិเก่าสร้างขึ้นในสมัยไม่ปรากฏเป็นอาคารก่ออิฐถือปูนหลังคามุงด้วยกระเบื้อง มีประตูเข้าเพื่อประตูเดียว อาคารกว้างประมาณ ๓.๐๐ เมตร ยาว ๕๐๐ เมตร ปัจจุบันทางวัดได้พยายามบ่มรุ่งไว้เป็นสมบัติเก่าแก่ของวัดเพื่อเก็บไว้ศึกษาค้นคว้าต่อไป

๒. วิหาร สร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานพระประธานภายในอุโบสถ

หลังเก่า เป็นอาคารทรงไทยประยุกต์ เสาคอนกรีต
เสริมเหล็ก ผนังก่ออิฐถือปูน กว้าง ๖.๐๐ เมตร
ยาว ๑๔.๐๐ เมตร หลังคามุงด้วยกระเบื้องลูกฟูกлон
เคลือบແಡງ พื้นເຕົກອນກົດີຕ ຍກອານາສົງມໍໄວ້ດ້ວຍໄມ້ເນື້ອເຂິ້ງ

๓. ມັນທປທີປະດິຈູ້ານອົກລວງພ່ອໃນກຸງປັບຈຸບັນ ສ້າງຂຶ້ນເມື່ອ
ພ.ສ. ២៥០០ ແບບຈຸດຸຮຸມ່າ (ສື່ມຸ່າ) ເປັນຕຶກທັງໝົດ หลังคາມุงດ້ວຍกระเบื้อง
ເຄື່ອບແດງຄົ່ນສີເໜືອງເຂີຍວ່າ ຂອຳພໍາໃນຮະກາທາງໜົກປະດັບ

๔. ກະຈາກສີເໜືອງ ມັນລວດລາຍແລະລົງຮັກປິດທອງ
ແລະປະດັບກະຈາກອ່າງສ່ວຍງານ

៥. ອູນໂປສັດຫຼັງໃໝ່ສ້າງຂຶ້ນເມື່ອ ພ.ສ. ២៥៣៨ ພັດທະນາ ຕັ້ນ ແບບ
ຕັ້ນ ລົດ ມຸນດ້ວຍກະບົວເບື້ອງເຄື່ອບສີທອງ ໄດ້ຮັບພະພາບທານວິສຸງຄາມສື່ມາເມື່ອ
ພ.ສ. ២៥៣៣ ແລະໄດ້ທຳການຜູກພັກທີ່ສື່ມາ ເມື່ອ
ພ.ສ. ២៥៣៤ ໂດຍມີພະສົມເຕີຈພະພູກໂມໝາຈາරຍ໌
ສມັຍດຳຮັງສົມນະສັກດີ ເປັນພະອະນຸມຸນາກວານ
ວັດສາມພະຍາກຸງເທິງເທິງ ໄດ້ມີມັດຕາເປັນພະປະຫານ
ສົວດພັກສື່ມາ ປັບຈຸບັນຂ່ອງພໍາໃນຮະກາ ມັງກອນໃໝ່ໃນທັງໝົດ ເພົະຂອງເກົາ
ແຕກໝໍາຮູດມາປະດັບກະຈາກສີທອງ ມັນຈ້ວໜ້າສອງດ້ານປັ້ນລວດລາຍປິດ
ທອງຄຳລອງໜາດປະດັບກະຈາກ ປັ້ນລວດລາຍຫຼຸມປະຫຼຸມແລະຫຼັາຕ່າງໜົດພື້ນ
ແລະເສາຫນາຫຼັງບັນໄດ້ ແລະຮູານບັງຮອບອູນໂປສັດທິນອອນ ອາຄາຮ
ອູນໂປສັດກວາງ ៨០០ ເມື່ອ ຍາວ ២១.០០ ເມື່ອ

๖. ວິຫາວຽບທີ່ຄອູນໂປສັດ ຈຳນວນ ៥ ພັດທະນາ ຕັ້ນ ມັງກອນ ກວາງ ៥០០ ເມື່ອ
ຍາວ ៥.៥០ ເມື່ອ ພັດທະນາ ຕັ້ນ ລົດ ມຸນດ້ວຍກະບົວເບື້ອງສີທອງ ຂ່ອພໍາໃນຮະກາ

หางหงส์ประดับกระจาสีท้องหน้าบันและคุหบันลาย เสาและพื้นขัดหินอ่อนทั้งหมด ๕ หลัง สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๖

๗. ศalaการเบรี่ญ เป็นแบบทรงไทย อาคาร ๒ ชั้น เป็นตึกทั้งหลัง หลังคา ๒ ชั้นแบบตีมุข (สามมุข) กว้าง ๑๒.๕๐ เมตร ยาว ๒๗.๕๐ หลังคามุงด้วยกระเบื้องเคลือบสีแดงแบบสุโขทัย ช่อฟ้า ใบระกา หางหงส์ประดับกระจาสีท้อง หน้าจั่ว ทั้ง ๓ ด้าน บันลวดลายลงรักปิดทองคำประดับกระจาสี เพดานชั้นบนติดดาวลงรักปิดทองคำประดับกระจาสี พื้นชั้นบนไม้แดงปันประดุลล์ พื้นชั้นล่างขัดหินอ่อน ชานรอบศala และบันไดขัดหินอ่อน กรองประดุลล์และหนาทางทุกช่องมีลวดลายรอง สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๒ สิ้นเงิน ๒,๖๐๐,๐๐๐ บาทเศษ (ปัจจุบัน ชั้นบนใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ของผู้ที่มารักษาศีลอุบัติ สร้างชั้นล่างเป็นศูนย์อบรมเด็กอนวัยเรียน)

๘. ศalaมาปนสถานและเตาเผาศพ ศalaเป็นอาคารทรงไทย หลังคา ๒ ชั้น มุงด้วยกระเบื้องลูกฟูกлонเล็กสีเขียว ช่อฟ้า ใบระกา หางหงส์ประดับสีท้อง หน้าบันด้านหน้าพร้อมทั้งคุหบันลวดลาย อาคารเป็นแบบศalaโถง มีห้องเก็บของด้านหลัง ๒ ห้อง มีเตาเผาพิดอยู่ที่มุขด้านหลังป้องเตาเผาสูง ๒๓.๙๕ เมตรกว้างทั้งศพและบันไดขัดหินอ่อน พื้นหินอ่อนกรีต มีอาสนะสองตัวเป็นไม้เนื้อแข็ง สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๗ อาคารกว้าง ๑๒.๐๐ เมตร ยาว ๒๘.๕๐ เมตร

๙. อาคารโรงครัวของวัด เพื่อใช้ในงานศพคุหบันมาปนสถาน หลังคามุงด้วยสังกะสี เสาค่อนกรีตเสริมเหล็ก กว้าง ๑๔.๐๐ เมตร

ยาว ๒๕.๐๐ เมตร มีห้องเก็บของ ๒ ห้อง มีโถะอาหารหินอ่อน ๒๐ ชุด พื้นเทคโนโลยีต มีห้องน้ำห้องส้วม ๖ ห้อง สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗

๑๐. อาคารสำรองและอาคารที่พักแขกอยู่ดูดศพ รวม ๒ หลัง เทียบกับศาลาณาปนสถานห้องด้านซ้ายและด้านขวา อาคารที่พักแขก กว้าง ๖.๕๐ เมตร ยาว ๒๐.๐๐ เมตร สรวนอาคารสำรองตั้งศพนั้น กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร มีห้องเก็บของ ๒ ห้อง พื้นเทคโนโลยีต อาคารสำรอง ส้วมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ อาคารที่พักแขกสร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗

๑๑. อาคารหอจันแบบทรงไทยประยุกต์ ซึ่งเดิมเป็นณาปนสถาน และเตาเผาศพ ภายนหลังได้ทำการทุบเตาพออ กเปลี่ยนแปลงมาเป็น

หอจัน หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่สีเขียว โดยยกอาคารคร่อมให้เขื่อมกับหอจันเก่า รวม เป็นอาคารเฝดติดกันหมวด ๓ หลัง พื้นไม้เนื้อ เชิงและรอบบริเวณหอจันติดลูกกรงไม้มะคำไมง ได้ปรับปรุงเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑

๑๒. ภูวิเจ้าอาวาส เป็นอาคารทรงไทยคู่ อาคาร ๒ ชั้น ๓ ห้อง กว้าง ๑๐.๐๐ เมตร ยาว ๑๐.๕๐ เมตร เป็นตึกทึ่งหลัง มุงด้วยกระเบื้อง ลูกฟูกลอนเล็กสีแดง พื้นไม้แดง บันไดขัดหินอ่อนปรับปรุงเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑

๑๓. ศาลาจัตุรัมข เป็นศาลาโถงทรงไทย เสาคอนกรีตเสริมเหล็ก หลังคามุงด้วยกระเบื้องลูกฟูกลอนเล็กสีเขียว ช่อฟ้า ใบระกา ทางหน้า ประดับหันสีด้านและคูหาปันลาดลาย พื้นเทคโนโลยีต สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งนายเที่ยง นางรุ่งเรือง ปรัมปรีดี เป็นผู้สร้างถวาย (ปัจจุบันได้ตกแต่ง เป็นสำนักงานเจ้าอาวาส)

๑๔. กู่สิงห์ จำนวน ๑๑ หลัง สร้างแบบสถาปัตยกรรมแบบไทย แต่ละหลัง กว้าง ๖.๒๕ เมตร ยาว ๑๐.๕๐ เมตร อาคาร ๒ ชั้น ๆ ละ ๓ ห้อง ครึ่ง ตีกครุ่งไม้ ๑ หลัง เป็นตีกทั้งหลัง ๒ หลัง เป็นทรงไทย ๖ หลัง ทรงสากล ๕ หลัง หลังคามุงด้วยกระเบื้อง

ปูชนียวัตถุและปูชนียสถานที่สำคัญในวัด

๑. กู่สิงห์ ซึ่งประดิษฐานองค์หลงพ่อในกู่มีตั้งแต่สมัยเก่าไม่ทราบได้สร้างขึ้นเมื่อไรและมีใครเป็นผู้สร้าง ได้สอบถามคนเก่าแก่ผู้ที่มีอายุ ๘๐ กว่าปี ก็ไม่ทราบว่าสร้างไว้เมื่อไร ปัจจุบันยังเก็บรักษาเอาไว้ไม่ได้ทำลาย

๒. พระพุทธชูปเนื้อทรายแดง (ทรายแดง) ซึ่งเคยเป็นพระประทานอยุภายในอุปัชฌาย์ของวัดกุยและวัดกวยเป็นพระพุทธชูปประทับนั่งปางมารวิชัย หน้าตักกว้างประมาณ ๒.๕๐ เมตร สูงตลอดถึงระดับรับศรีมีประมาณ ๓.๐๐ เมตรเศษ นับว่าเป็นพระที่เก่าแก่มาก ปัจจุบันทางวัดได้ซ่อมและลงรักปิดทองใหม่ทั้งสององค์ ไม่สามารถเห็นเนื้อทรายแดงเดิมได้

๓. รูปปั้นหลงพ่อในกู่ ซึ่งเป็นรูปปั้นหลงพ่อเจ้าอาวาสวัดกุยบุรี ภายในบรรจุอัฐิของท่าน (ซื้อดีมท่านซื่อมากรหรือบุญมาก) รูปปั้นนี้มีประชาชนเลื่อมใสกันมากทั้งชาวจีนและชาวไทย มีคนกราบไหว้และปิดทองกันมากทุกวัน ทั้งคืนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

และต่างจังหวัด ตลอดถึงกรุงเทพฯ ทางวัดได้จัดงานประจำปีปิดทอง รูปปั้นของท่านทุกปี เริ่มงานในวันขึ้น ๑๓ ค่ำ แรม ๓ ค่ำ เดือน ก. รวม งาน ๖ วัน ๖ คืน นับว่าเป็นงานที่ใหญ่ของจังหวัดประจำปี คือชั้นธีเดียว

การพัฒนาและปรับปรุงวัด

เนื่องจากวัดกุยบุรีเป็นวัดที่ตั้งอยู่ในศูนย์กลางชุมชนในเขตอำเภอ กุยบุรี และเป็นวัดที่ทางราชการให้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมทาง ศาสนาเป็นประจำ มีประชาชนมาประกอบศาสนาต่อครั้งเป็นจำนวนมาก มาก ทางวัดจึงต้องปรับปรุง และทำการพัฒนาอยู่เสมอโดยกระทำดังนี้

๑. จัดการก่อสร้างศาสนสถานขึ้นใหม่ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และให้เป็นสัดส่วน ให้มีพอกับจำนวนพระภิกขุสามเณรและเด็กวัด ซึ่งแต่ละปีจะมีเป็นจำนวนมาก

๒. บำรุงศาสนสถานแก่ภัยในวัดที่ชำรุดทรุดโทรม ให้มั่นคง พร้อมกับต้องมีการรักษาทรวดทรงและให้เป็นเอกลักษณ์ของทาง ศาสนาอีกด้วย

๓. รักษาความมีระเบียบเรียบร้อยและทำความสะอาดของวัด อยู่เสมอ

ผลจากการพัฒนาและการปรับปรุงวัดดังกล่าวมาข้างต้น ทาง ราชการได้เล็งเห็นความสวยงามและความสำคัญของวัด ฉะนั้นในปี พ.ศ.๒๕๑๑ ที่ผ่านมาทางราชการได้ยกวัดกุยบุรีขึ้นมาเป็นวัดพัฒนา ตัวอย่างของจังหวัด ประจำปี คือชั้นธี

ສໍາຕົນເຈົ້າອາວາສົດຖານຸວິ

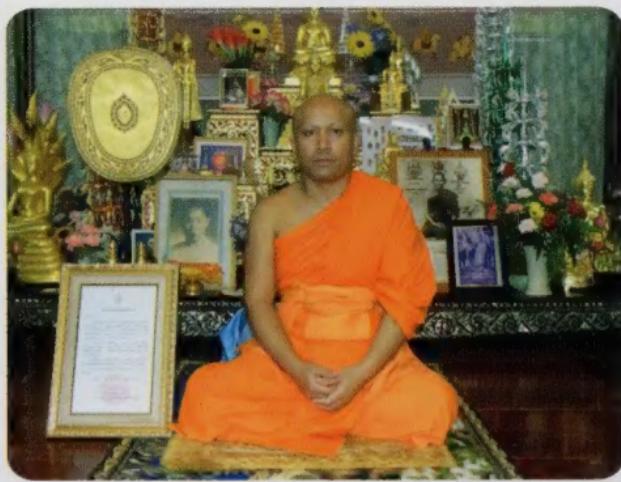
ເທົ່າທີ່ທ່ານພົມສັງເກີບ ຕາມທີ່ສອບຄາມໄດ້ຈາກທ່ານຜູ້ມີອາຍຸໄດ້ຄວາມ
ດັ່ງນີ້

๑. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ນຸ ພ.ສ.
- ໨. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ເຕີມ ພ.ສ.
๓. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ວາດ ພ.ສ. ແກ່ວມ
໔. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ຈັນທ່ວງ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
໕. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ສົນ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
໖. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ໜຸມ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
໗. ພຣະຄຽງສູນທວະຖານາ (ທອງສູງ) ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
- ໨. ພຣະມහາກຣດ ດົມມອໂງ ປຣ.ຂ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
- ໩. ພຣະຍ່ອຍ ພຣະມສໂງ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
- ໪. ພຣະຄຽງສູທອາຈາຣຄຸນ (ເກດຸ) ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
- ໫. ພຣະຄາວງ ສູ້ານວໂງ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
- ໬. ພຣະຄຽງປະຍຸຕິວຽກິຈ (ສນິຍີ ໂພື້ ປຣ.ຂ) ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
- ໭. ພຣະອາຈາຣຍຸ່ທັກພົບ ກຕປຸ່ນູໂນ ພ.ສ. ແກ່ວມ-ແກ່ວມ
(ຮັກໝາກເຈົ້າອາວາສ)
- ໨. ພຣະມහາຊຳນາມ ເຂມນນຸໂກ ພ.ສ. ແກ່ວມ
(ເຈົ້າອາວາສອງຄົບປັບປຸນ)

พระครูประยุตาวา吉 (สนิท ญาณคุตตโถ ป.ร.๒) อดีตเจ้าอาวาสวัดกุญชร ผู้สร้างความเจริญรุ่งเรืองของวัดกุญชรเจริญบูรปัจญ์ยืน

พระครูประยุตาวา吉 (สนิท ญาณคุตตโถ) ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนพระวินัย และภาษาบาลี สอบได้นักธรรมเอก และเปรียญธรรม ๔ ประโยค ได้รับสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตร ชั้นเอก ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดกุญชร เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๕ ตลอดระยะเวลาที่ท่านปักครองวัดกุญชร ท่านได้พัฒนาวัดให้เจริญก้าวหน้า ในทุกๆ ด้าน เช่น ด้านการศึกษา ท่านเป็นเจ้าสำนักเรียนพระปริยัติธรรม วัดกุญชร ส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรได้ศึกษาพระธรรมวินัย ในการอุปการะโรงเรียนวัดกุญชร และโรงเรียน ต่างๆ ให้ทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนที่เรียนดีเดยกานจน ด้านงานเผยแพร่พระพุทธศาสนา ท่านได้เผยแพร่ความรู้ ด้านศิลธรรมของพระพุทธศาสนา ให้แก่นักเรียน อบรมสั่งสอนพระพุทธศาสนา นิกาย และจัดกิจกรรมในวันสำคัญทางพุทธศาสนา ด้านการก่อสร้าง ทำการก่อสร้างศาลาการเปรียญ ปรับปรุงอุโบสถ ด้านสาธารณประโยชน์ มอบเงินให้โรงพยาบาลกุญชร สำหรับจัดซื้ออุปกรณ์ การแพทย์ อนุญาตให้ทางราชการ ใช้ที่ดินของวัด เพื่อก่อสร้างห้องสมุด ประชาชน เป็นตน ท่านยังทำสาธารณประโยชน์ เพื่อประชาชนอีกมาก หมายท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดกุญชรเจริญ วันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๑๕ จึงมรณภาพลงด้วยอาการสงบทั้งเพศบรรพชิต

พระมหาสำราญ เขมนุโธ^๔
รองเจ้าคุณะจังหวัดปะจາบคีรีขันธ์
เจ้าอาวาสวัดกุญชร รูปปัจจุบัน